

jeg sammen med min Meningsfælle, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg), blev valgt, gjorde jeg mig ikke synderligt Haab om, at man vilde tage i hvert Fald de væsentlige af de Ændringer, jeg ønskede ved Loven, til Følge. Det glæder mig at kunne sige, at dette virkelig er sket. Jeg tror ikke, at jeg siger for meget, naar jeg udtaler, at ved de enkelte Udvalgsmedlemmers Forstaaelse og vidtstrakte Imødekommenhed, er det kommet dertil, at de socialdemokratiske Medlemmer kunne gaa sammen med hele Udvalget og indstille Lovforslaget, som det foreligger, til Vedtagelse. Vi have naturligvis ikke faaet alt, hvad vi ville have. Det er jo aldrig Tilfældet, hvor modstridende Anskuelse nærme sig hinanden, saaledes at der opnaas et Kompromis. Men jeg tror dog, at der er taget saa meget Hensyn til de Anskuelse, jeg kom frem med ved første Behandling, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds og jeg ere de blandt Udvalgets Medlemmer, der have mest Grund til at være tilfredse med den foreliggende Affattelse.

Jeg gjorde ved første Behandling opmærksom paa, at det, hvorpaa det kom an, naar Talen var om at skabe et Værn og naturligt Værge for hjemløse, forbryderiske og vanrøgtede Børn, var, at Værgeraadene vare udrustede ikke alene med fuld Myndighed til at skride ind, men at de ogsaa stode med saa stort et Ansvar og i en saadan Rapport til den almindelige Befolkning, at de, naar de skrede ind i de enkelte Tilfælde, kunde være sikre paa at have Offentlighedens Sympati og Tilslutning og kunde gøre det ud fra de Grundsætninger, der ere nødvendige, naar Talen er om noget saa alvorligt som dette at gøre Indstilling til Myndighederne om at berøve Forældre Retten over deres Børn. Jeg indvendte mod Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse først og fremmest det, at man paa Forhaand havde sagt: De og de Medlemmer af vort Samfund skulle være selvskrevne til at være fødte Formænd eller Medlemmer af Værgeraadet. Jeg gjorde navnlig gældende, at det var meningsløst i 1905 at fastslaa, at Præster skulde være selvskrevne Medlemmer af et Værgeraad, og at det ligeledes var urigtigt, at Politimestrene skulde være selvskrevne Formænd. Der lød ogsaa nogle svage Røster fra anden Side mod Præsternes privilegerede Stilling i Værgeraadet, men fra vor Side var dog Angrebet skarpest. Det var ikke noget Angreb mod Præstestanden

som saadan, thi vi kunde ikke have noget imod, om f. Eks. Kommunalbestyrelserne eller den almindelige Valgret, som ligger til Grund for Dannelsen af Værgeraadet, valgte Præster, men mod, at Præstestanden skulde være selvskreven, at Præstestanden, der som Helhed ikke har interesseret sig for dette Spørgsmaal, som ikke har taget det op, men burde have gjort det, skulde have en privilegeret Stilling. Det strider ganske mod de demokratiske Grundsætninger, som jeg, og jeg tror det store Flertal her i denne Sal, have. Det glæder mig derfor at se, at vi ere enedes om at skubbe Præsterne bort. De skulde ikke have nogen privilegeret Stilling. De kunne blive valgte, naar de interessere sig for Sagen og gaa i Spidsen i deres Hjemsteds-kommune, og de ville da maaske endog kunne blive valgte af Socialdemokraterne, uanset om de ere Præster eller ej. Men det maa være deres Gerning og Arbejde for de vanrøgtede, hjemløse og forbryderiske Børn, der skal give dem Retten til at blive Medlemmer af Værgeraadene. Jeg sætter overordentlig Pris paa, at vi i Stedet for at faa Præsterne som fødte Medlemmer af Værgeraadene, ere blevne enige om at sige: Skolekommissionen vælger et Medlem af Værgeraadet. Jeg tror, at Skolekommissionen navnlig ude omkring paa Landet og i Købstæderne vil være en udmærket vel egnet Myndighed til at udpege Medlemmer til at tage Sæde i Værgeraadet, til at vælge en Mand, eller om det skal være en Kvinde, men i ethvert Tilfælde et Medlem, der har Interesse for denne Opgave, og hvis Interesse ikke er af ny Dato, men maaske ligger mange Aar tilbage i Tiden.

Der er med Rette blevet gjort den Indvending fra de københavnske Læreres Side — og dette er senest berørt paa et Møde, den københavnske Lærerforening holdt her i København —, at de ikke ere blevne stillede lige med deres Kolleger i Provinserne, idet de ikke ville kunne vælges til Medlemmer af Værgeraadene i saa udstrakt Grad som Lærerne ude i Provinserne. Det glæder mig, at disse Lærere i København forlange at blive repræsenterede i Værgeraadene, thi det vidner om, at der blandt Lærerstanden i København er en vidtgaaende og dyb Interesse for dette Spørgsmaal. Og skal dette Forslag føres ud i Livet i København, der rummer saa mange daarlige Hjem, saa megen Elenighed, skønt forholdsvist ikke mere end i mange Landsbyer og Købstæder — skal det ske paa en virkelig fyldestgørende